

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/52/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318010782
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2318010782.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného T. K., nar. XX.XX.XXXX v M., trvale bytom F. XXX, pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 18.01.2019, č. k. 31T/89/2018-159, na verejnom zasadnutí konanom dňa 29.10.2019 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný T. K., nar. XX.XX.XXXX v M., trvale bytom F. č. XXX

o d s u d z u j e :

Podľa § 344 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný zaraďuje na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd vo veci dňa 18.01.2019 rozhodol rozsudkom, č. k. 31T/89/2018-159 a uznal vinu obžalovaného zo zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v súvislosti s vecou vedenou na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 2T/46/2017 proti jeho osobe, v ktorej je obžalovaný za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, sa v priebehu mesiaca marec 2017 opakovane vyhrážal poškodenej E. K. a to tým spôsobom, že ak nestiahne svoju výpoveď, tak jej podpáli dom a vystrieľa celú jej rodinu, pričom sa to všetko udialo pri náhodných stretnutiach v obci F. a to pri OD COOP Jednota, pri pošte, pri cintoríne, a taktiež v presne neustálenom časovom období odkedy vypovedala v uvedenej trestnej veci ako svedok sa opakovane vyhrážal poškodenej P. K. na rôznych miestach v obci F., hlavne na obecnom cintoríne, a to tým spôsobom, že jej hovoril, že ju zabije mačetou, pričom ukazoval aj na mačetu, ktorú mal pod bundou, pričom jej prstom na krku naznačoval, že jej odreže hlavu, v úmysle, aby zmenila výpoveď na súde v jeho prospech a dňa 27.01.2018 v obci F. na M. ulici sa opätovne vyhrážal za prítomnosti M. K. a K. K. E. K., ako sa viezla v aute tým spôsobom, že vykrikoval na ňu, že ak to nestiahne a nepovie to

na niekoho druhého, že ju zabije, pričom bol rozsudkami Okresného súdu Galanta sp. zn. 3T/260/2009, 1T/237/2009, 2T/253/2012 a 29T/196/2013 odsúdený za spáchanie zločinov.

Za to obžalovanému okresný súd uložil podľa § 344 Trestného zákona s prihliadnutím na § 37 písm. f), písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona a s použitím § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona okresný súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň bol podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušený výrok o treste uložený rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 05.03.2018, sp. zn. 29T/37/2016, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd neuveril výpovedi obžalovaného, že je to on, kto je poškodenými prenasledovaný kvôli svojej výpovedi proti ich synom. Súd poukázal na to, že tvrdené správanie poškodených nehlásil polícii, resp. až neskôr a zatiaľ jediný výsledok je, že bolo postúpené na priestupkové oddelenie, a napriek dostatočne dlhému času nepredložil žiadny dôkaz, že v uvedenom období bol v práci, ako sám s istotou tvrdil, pričom dôvod nepredloženia tohto dôkazu nie je dôveryhodný a z údajov Sociálnej poisťovne vyplýva, že obžalovaný v uvedenom období nepracoval. Podľa názoru okresného súdu v obžalobe uvedené správanie je ďalej plne zhodné s doterajšími prejavmi a spôsobom života obžalovaného, ako vyplýva z registra trestov, registra priestupkov a hodnotenia obce. Poškodené nepôsobili ako osoby, ktoré by prenasledovali obžalovaného a ešte k tomu vyhľadávali špeciálne miesta, aby boli mimo záznamy kamier a svedkov. Rovnako súd neuveril výpovedi svedka K. K., že nič nevidel, keďže je v rozpore s výpoveďami poškodenej E. K. a svedka M. K. a bola zjavne urobená v snahe pomôcť príbuznému. Na druhej strane súd uveril výpoveďiam poškodených a svedka M. K., v ktorých hodnoverne popísali terorizovanie zo strany obžalovaného, ktorého sa im dostalo za to, že proti nemu v inom konaní svedčili. Poškodené popísali čomu sú pravidelne vystavované, uviedli konkrétne niektoré incidenty, ktoré sú uveriteľné aj vzhľadom na uvedený charakter obžalovaného. Hodnovernosť ich výpovedí súd vyhodnotil aj vzhľadom na ich správanie sa pri výsluchu pred súdom na hlavnom pojednávaní, keď zjavne mali z obžalovaného strach, ako aj vzhľadom na ich prejavy pri rozprávanií si na uvedené udalosti.

K výroku o treste okresný súd uviedol, že obžalovaný spáchal trestný čin skôr, ako bol vyhlásený rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 29T/37/2016, preto mu okresný súd uložil súhrnný trest. Súd mohol obžalovanému uložiť trest odňatia slobody v zákonnej sadzbe od 1 do 6 rokov, pričom u neho nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť a zistil 3 priťažujúce okolnosti - trestný čin spáchal verejne (časť pred poškodenou E. K., M. K. a K. K.), spáchal viac trestných činov (ukladanie súhrnného trestu) a bol už za trestný čin odsúdený. Keďže obžalovaný bol už predtým odsúdený za zločin, dokonca viaceré, dolná hranica trestnej sadzby sa zvýšila na 3 roky a 6 mesiacov. Okresný súd preto mohol po úprave trestnej sadzby uložiť obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody v rozpätí od 3 rokov a 6 mesiacov do 6 rokov. Pri určení výmery trestu mal okresný súd za to, že zákonné zvýšenie spodnej hranice trestnej sadzby dostatočne kompenzuje uvedené okolnosti a je dostatočné na dosiahnutie účelu trestu. Keďže obžalovaný bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, zaradil ho súd na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď na hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný a to do výroku o vine ako i výroku o treste. Prokurátor sa vzdal práva na podanie odvolania.

Obžalovaný v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že celá žaloba ako aj rozhodnutie je postavené na svedeckých výpoveďach E. K., P. K. a M. K., ktorý je manželom E. K.. Ide o osoby, ktoré voči nemu a jeho rodine prechovávajú neskrývanú nenávisť, ktorá vyvrcholila keď H. K. a V. K. boli právoplatne odsúdení, pričom tieto osoby sa nezastavili ani pred zastrašovaním a to v snahe ovplyvniť zmenu jeho výpovede ako jedného z hlavných svedkov. Je podľa neho zarážajúce, keď súd uveril klamstvám poškodeným. O účelovosti ich konania svedčí, že trestné oznámenia podávali vždy po uplynutí väčšieho časového úseku. Jeho protizákonné konanie nikto nepostrehol a nevidel. Je pre neho nepochopiteľné ako mohli poškodení v uzavretom aute počas hustej premávky počuť akékoľvek prípadné jeho vyjadrenia. Ďalej obžalovaný uviedol, že v tomto konaní bol vydaný trestný rozkaz, v ktorom mu súd uložil trest podmienený a behom niekoľkých mesiacov zmenil názor a uložil mu trest nepodmienený. Zdôraznil, že poškodené sa dopustili marenia spravodlivosti a rozhodovať o osude človeka len na základe výpovede takýchto osôb je podľa neho nezákonné a nespravodlivé. Vzťahy medzi

jeho rodinou a poškodenými sú plné emócií, vášní a temperamentu. Ide o výraznú črtu ich správania, pričom on nikdy túto hranicu neprekročil. Žiadal, aby napadnutý rozsudok bol zrušený a on bol spod obžaloby oslobodený.

Odvolačí súd vo veci vykonal verejné zasadnutie (v neprítomnosti obžalovaného, ktorý súhlasil s jeho vykonaním v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti poškodených), na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, ktorý navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť a obhajca obžalovaného. Obhajca obžalovaného uviedol, že pri bezprostrednom ohrození života by sa človek mal okamžite brániť dostupnými prostriedkami. K osobe poškodenej E. K. uviedol, že ide o agresívnu osobu, ktorá vyvoláva už dlhé roky neustále problémy tak v obci F., ako aj pred rôznymi orgánmi štátnej správy a štátnej moci v okrese Šaľa. Jej manžel M. K. bol viacnásobne trestaný za majetkovú trestnú činnosť. Ďalej poukázal na zásadné protirečenia v ich svedeckých výpovediach, nakoľko E. K. uviedla, že sa jej mali vyhrážať cez deň, a to na ulici, pred obchodom, pred poštou, teda na verejných priestranstvách v obci F.. Ide o priestory v obci, ktoré sú zabezpečené kamerovým systémom. Naproti tomu poškodená P. K. uviedla v príkrom rozpore s predchádzajúcou svedeckou výpoveďou, že obžalovaný K. vyhľadáva miesta, ktoré nie sú zabezpečené kamerovým systémom, a to napr. miestny cintorín. Neuveriteľne, až tragikomicky vyznieva podľa neho svedecká výpoveď M. K., ako manžela poškodenej E. K., ktorému sa mal spolu s poškodenou obžalovaný údajne vyhrážať na ceste pre motorové vozidlá medzi obcou Diakovce a Šaľa. Zdôraznil, že na tejto ceste podľa štatistik denne prejde 6000 až 8000 motorových vozidiel a svedok K. spolu s manželkou mali vo svojom motorovom vozidle počas plnej premávky počuť slovné vyhrážania obžalovaného. Počas konania na Okresnom súde v Galante sp. zn. 29T/151/2015, v zmysle ktorého boli synovia poškodených osôb, a to H. K. a V. K. odsúdení na nepodmienečné tresty odňatia slobody za násilnú trestnú činnosť, v zmysle obsahu tohto spisu je zrejmé, že od začiatku prípravného konania, až po vydanie rozhodnutia sa tiahne niť bezprostredného ovplyvňovania obžalovaného T. K., ktorý bol svedkom v tomto konaní, a to zo strany poškodených E. K. a P. K., pričom počas celého konania žiadali od neho zmenu výpovede a stiahnutie trestného oznámenia vo veci. Práve obžalovaný T. K. v tomto konaní mohol vypovedať obávajúc sa o svoje zdravie v doprovide príslušníkov PZ so sídlom v Šali. V rámci podmieneného prepustenia v tomto konaní odsúdený H. K. ako syn E. sa obžalovanému po opustení nápravno-výchovného zariadenia opätovne vyhrážal zabitím a poškodením zdravia, ktorú skutočnosť obžalovaný uviedol pred orgánmi činnými v trestnom konaní a 12.01.2018 bol H. K. opätovne vzatý do väzby. Na to 22.01.2018 došlo zo strany poškodených k podaniu trestného oznámenia na obžalovaného. Ďalej poukázal na výpovede poškodených v prípravnom konaní, kde na výzvu príslušného vyšetrovateľa, ktoré skutočnosti ešte chcú, okrem oznámenia o vyhrážaní, uviesť, jednoznačne obidvaja uvádzajú napriek rozdielnemu skutkovému stavu, že obžalovaný T. K. dal ich syna neoprávnenne zavrieť a tento je vo väznici z dôvodu jeho nepravdivej a krivej výpovede. Dokonca poškodená E. K. v jednej zo svojich výpovedí uvádza, že niekto im v obci F., kde majú trvalý pobyt, hodil na strechu horľavú látku, pričom nikto nevie, kto to bol, ale ona je presvedčená, že to bol T. K.. Tieto výpovede jednoznačne potvrdzujú veľkú nenávisť poškodených voči obžalovanému, ktorý od začiatku zotráva na svojom stanovisku, že je nevinný, z tohto dôvodu aj voči rozsudku, ktorým mu bol uložený podmienený trest, podal odvolanie, hoci ho mohla zvädzať skutočnosť, že za trestnú činnosť, ktorá mu je kladená za vinu, nebol odsúdený na trest nepodmienečný. Žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a obžalovaného spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodiť.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, a to proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone a dospel k zisteniu, že odvolanie obžalovaného ako také nie je dôvodné (avšak okresný súd pochybil pri ukladaní trestu).

Krajský súd zistil, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, výsluchom poškodených P. K., E. K., svedkov M. K., M. K. a K. K. a oboznámením sa s relevantnými listinnými dôkazmi.

Na základe uvedeného krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne i v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel k správne rozhodnutiu. Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, a o ktoré

dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, rovnako tak rozviedol akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného, ktorý sa bránil tým, že v čase spáchania skutku aj pracoval, bol mimo a všetko je to na neho vymyslené a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, toto vychádza zo skutkového stavu, ako bol tento zistený na hlavnom pojednávaní, krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, a preto si odôvodnenie napadnutého rozsudku v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje (s výnimkou nesprávne uloženého súhrnného trestu).

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4 Tdo/36/2015).

Odvolací súd v súlade s právnym názorom okresného súdu ustálil, že vykonané dokazovanie vytvára ucelenú logickú štruktúru o tom, že skutok uvedený v napadnutom rozsudku sa stal a tento spáchal obžalovaný T. K..

Obžalovaného zo spáchania trestného činu usvedčujú priami svedkovia, ktorými sú poškodené E. K. a P. K., ako i svedok M. K., ktorí spáchanie skutku popísali v zhode s jeho popisom vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Ani odvolací súd nemá rozumné pochybnosti o tom, že k spáchaniu trestného činu mohlo dôjsť inak resp. inou osobou než obžalovaným.

Poškodené od začiatku popisujú protiprávne konanie obžalovaného, pričom svoje výpovede nemenia, tieto sú konzistentné a presvedčivé. Nie je možné sa stotožniť s názorom obžalovaného, že poškodená P. K. s jej manželom nemohli v aute počuť jeho vyjadrenia. Poškodená riadne opísala ako museli s autom pribrzdiť, pretože po pravej strane vozovky obžalovaný ešte s ďalšou osobou tlačil káru, keď sa obžalovaný obzrel, uvidel ju, vytiahol mačetu, mával ňou vo vzduchu smerom na nich, že ju zabije ak nestiahne výpoveď. Nie je na tejto časti výpovedi nič neuveriteľné. Poškodená s obžalovaným už mala negatívne skúsenosti a presne vedela čo znamenalo jeho gesto s mačetou, pričom nie je vylúčené ani to, že počula (prípadne vyčítala z pier), že ju zabije. Táto výpoveď je podporená aj svedeckou výpoveďou K. K..

Ako už bolo vyššie konštatované boli vykonané všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Vo výpovedi poškodených ani odvolací súd nezistil také logické nezrovnalosti, ktoré by mali ich výpoveď spochybníť, ako sa výpoveď poškodených a aj svedka K. K., len kvôli tomu, že tento je manžel poškodenej, snažil spochybníť obžalovaný. Ani podanie trestného oznámenia s určitým časovým odstupom nemôže diskvalifikovať výpovede poškodených.

Odvolací súd k ďalším námietkam obžalovaného uvádza, že súd vykonávajúci dokazovanie vo veci, čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Rovnako, v zmysle uvedeného súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obžalovaného tak neznamená dôkaznú núdzu, prípadne porušenie jeho práva na obhajobu.

Po preskúmaní spisového materiálu odvolací súd dospel tiež k záveru, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie aj ohľadom výroku o treste, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu. Okresný súd však

pochybil, keď obžalovanému ukladal súhrnný trest, pretože zrejme opomenul, že v konaní Okresného súdu Galanta, sp. zn. 29T/37/2016 bol dňa 17.03.2016 vydaný trestný rozkaz, ktorý bol obžalovanému doručený dňa 12.05.2016, a preto skutok zo dňa 21.06.2015 a skutok uvedený v napadnutom rozsudku nemôžu byť v súbehu, pretože doručenie trestného rozkazu má povahu vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku.

Rovnako sa odvolací súd nestotožnil s názorom okresného súdu, že trestný čin bol spáchaný verejne, pretože pri spáchaní trestného činu neboli súčasne prítomné aspoň tri osoby rozdielne od páchatel'a a poškodenej. Rovnako tak vzhľadom na skutočnosť, že nebolo možné obžalovanému ukladať súhrnný trest odňatia slobody, príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona nebolo možné ani obžalovanému priznať. Patrila mu iba príťažujúca okolnosť, že už bol za trestný čin odsúdený vzhľadom na bohatý odpis registra trestov obžalovaného.

Okresný súd správne aplikoval ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona a dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby (1 - 6 rokov) zvýšil o polovicu, teda na hranicu 3 roky a 6 mesiacov. Odvolací súd konštatuje, že trest na samej spodnej hranici je pre obžalovaného trestom zákonným, primeraným a spravodlivým, pričom nezistil žiadne dôvody na aplikáciu mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu trestu. Okresný súd tiež správne obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a preto odvolací súd obžalovaného rovnako na výkon tohto trestu zaradil do tohto ústavu.

Odvolací súd k námietkam obžalovaného ohľadom trestu uvedeného v trestnom rozkaze uvádza, že tento je trestom nezákonným, nakoľko okresný súd opomenul v ňom aplikovať ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona, a preto nebolo možné obžalovanému už po vykonaní hlavného pojednávania a vo vyhlásenom odsudzujúcom rozsudku uložiť trest podmienený. Totižto okresný súd pri prejednávaní veci na hlavnom pojednávaní nie je viazaný nielen právnou kvalifikáciou, ale ani druhom a výmerom trestu obsiahnutými v trestnom rozkaze.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, že obžalovanému uložil zákonný trest.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.